

Probíral jsem se nedávno svou drobnou sbírkou plakátů a narazil mezi nimi na plakát festivalu z roku 1989, mého druhého roku v Telči. Pominu-li prvotní úsměv, jenž vyvolali různí ti Plíhalové, Redlové či Jíšové se sportovními čísly na prsou, připomnělo mi to pak zejména specifickou atmosféru prázdninových „folkových“ festivalů a to přede-vším pak těch mi nejbližších, spojujících mou lásku k hudbě a historii, festivalů konajících se v prostředí starobylých měst. Vedle multižánrových Boskovic a osudového města všech lásek je pak od poloviny devadesátých let mou oblíbenou květinou i Folková růže.

Festival v Jindřichově Hradci se za dobu mé cirka čtyřleté nepřítomnosti k mému potěšení v podstatě nezměnil. Bývalá scéna se sice přesunula od zdejší základní umělecké školy před hrad a zámek Jindřichův Hradec, což však více pozitivně přidalo na celkové otevřenosti a také větší prostorové sepiatosti oproti negativnímu úbytku místa pro diváky, ale ostatní schéma už jelo v zajetých kolejích – celé odpoledne

scéna na Museu, hlavní program na nádvoří hradu-zámku a noční scéna v kostele sv. Máří Magdalény. Nutno podotknout, že jediná zásadnější změna, jež se v harmonogramu udála, a to vytvoření paralelní odpolední scény, pro mne byla změnou nevítanou. Festivalů typu vyber si co uslyšíš je nepřeberné množství a i když byl na Růži onen výběr občas zjemněn formou zdvojených koncertů jednotlivých interpretů, a paralelní koncertování se týká jen asi tři hodin odpoledního programu, přesto je to pro mne změna jež tomuto festivalu nesluší, avšak někoho může samozřejmě naopak přilákat a vyber si! Já jsem si vybral, a tak jsem neslyšel a vy si nepřečtete nic o odpoledních koncertech v kapli, ač mne dopředu mrzelo propásnutí písničkáře

Jaroslava Urbánka

a zejména jazzového

Hořkýho kafe

Festival zahájil ve čtvrtek **T’N’T Band**, jež hraje napříč žánry ponejvíce převzaté věci. Interpretace však byla jejich velkou slabinou, zejména mužské a sborové zpěvy byly velmi

špatné a neladící. Ještě více pak podprůměrnost jejich mezinárodního repertoáru podtrhly hned první písně taktéž mezinárodního repertoáru vokálního **T**

oast Singers

. Šestici mladých nadšenců to opravdu zpívalo, a jak se později ukázalo, patřili to odpoledne vůbec k nejlepším. Skupina

Tamaral

oproti předchozím může naopak stavět na velmi dobrých autorských textech, avšak ty byly žel často přehlušeny výraznou kytarou a bicími. I když se skupinou již nevystupuje má oblíbenkyně Inka Tognerová, pánové mají evidentně na vynikající zpěvačky čich a novicka

Eliška Pechová

svým zpěvem dokázala svou předchůdkyni více než zastoupit. Následovala dáma s krásným hlasem

Iva Marešová

, doprovázená hvězdným obsazením lakonicky nazvaným

999

. Avšak výrazný ženský hlas, ani výsostně znějící hudební interpretaci, o kterou se postarali takové osobnosti české folkové scény jako je Ivo Viktorin, Michal Vašíček, či Karel Macálka, nemohly potlačit tuctový ponejvíce popový zvuk a především pak nevýrazné texty. Odpoledne na Museu pak uzavřela folková skupina

4zdi

, jež je po autorské i interpretační stránce výborná a lepší. Hlavní program po vybraných předskokanech z odpolední scény otevřela legenda české hudební scény

Oskar Petr

. Za doprovodu copáckého houslisty Jiřího Vopavy hrál v podstatě samé autorské hity a ať již jsou/byly na repertoáru Marsyas, Lucie či Anety Langerové, jeho nezaměnitelný chraplavý hlas jim dodával nezapomenutelného kouzla a já zase spouštěl do údolí tu rezavou obruč... .

Následovaly hvězdy folkové a trampské písně. V prvním případě v podobě

Žalmana

a jeho devítkovského

spolu

a v druhém případě v podobě

Hop Tropu

. To nejlepší nakonec, hlavního koncertu, přišlo v bonvivánovi

Vlastovi Redlovi

. Nejdříve si jen s mandolínou zklidnil publikum, a že bylo v tom Betlémě milo velice a že nás Vlasta všechny nutil do skvělé produkce. Božský akustický nočníček s

Oskarem Petrem

už byl na jeden den moc i pro jednoho nevěřícího.

Pátek hned po ránu začal neplacenou pozvánkou na festival. Výběr v podobě trampského **Hlubokého nedorozumění**

, alternativního

Qjetnu

a folkového

Jananasu

byl výsostný, kdyby však posledně jmenovaní nebyli změnou programu vyměnění za

Bossorky

. Ty hrály pak i jako druhé na odpolední scéně na Museu a bylo to každopádně to nejhorší z celého festivalu. Skupina s repertoárem ala středověké hospodské a jarmareční odrhovačky měla zřejmě uchvátit svým zjevem skládající se ze samých dívek a žen, žel ani to nepomohlo a zejména z té hudební stránky úplně propadly. Nepříliš povedené entrée pátečního

odpoledne měla i skupina **Netřísk**. Jinak hudebně i textově příjemný folk měl rozjeté hudební nástroje i sólový zpěv, trochu paradoxně se potom scházeli na tom nejtěžším – sborovém zpěvu. Skupina

Qjeten se žel svým projevem stále nevymanila z kultu osobnosti. Výrazný zejména zpěvový projev Květy Krejčové takřka přehlušuje a svou kvalitou vystupuje nad interpretační projev ostatních členů skupiny.

Následující skupina

Jananas pro

mne byla kometou celého odpoledne i letošního festivalu. Jsou hraví, hudebně výsostní a ještě kolem toho umí udělat příjemné divadélko – určitě o nich ještě v dobrém mnoho uslyšíme. Již možno říci stálíce folkové a zejména trampské písničky skupina

Hluboké nedorozumění

nepřekvapila svým kvalitním zvukem i souhrou, trochu překvapila svou novou deskou, ale zejména šokovala podstatně čistším i objemnějším hlasem Elišky Zachariášové. Odpoledne pak uzavřela stále výborná, ale nikam moc nepokračující

Epy de Mye

– stále bez nějakého výrazného hitu... . Se skupinou

Jananas

pak i otevírali páteční hlavní koncert. S přicházejícím večerem a pozvánkou na Nočníček

Jany Šteflíčkové

se stejně jako přes větší část Střední Evropy přehnala i přes zdejší nádvoří vichřice doprovázená prudkými dešti. Koncert byl proto po chvíli přerušen a schování pod arkádami a v podchodech vyčkávali jsme informováni od průvodců večerních koncertů Michala Juppa Konečného a Mildy Vokáče asi hodinu, než se tristní stav utišil. Postupně nás pak zahřívaly domácí hvězdičky a spoluorganizátoři festivalu skupina

Jen tak tak

, hvězdy nejenom alternativní hudby v podobě skupiny

Jablkoň

a star koberců lipnice

Roberta Křesťana

a

Druhé trávy

.

Stále interpretačně výborní **Bonsai č. 3** zahájili třetí a poslední odpoledne na Museu. Dobrý zvuk však nemůže nahradit až na světlé a povětšinou postarší výjimky průměrný repertoár. Zato skupina

Pavučina, zdá se zejména svými texty, stoupá na výsluní. I když toho odpoledne poprchávalo a občas zpěv přehlušovala hudba, pardubičtí mohou být pyšní na svůj způsob folkového hraní. Skupina

Dobrá poloha

vyčnívala zejména rozmanitostí poloh. Autorsky od country až po folkrock s texty epickými i vtipně hravými, interpretačně občasně čistí jak lilie, avšak povětšinou celkový projev přehlušen přemírou rytmiky. Folkování

Půl dechu do měchu

pak bylo nejvíce ukázkou sólových partů. Výborná sólová kytara i ženský zpěv, ale celkově nesehrané a nevýrazné. V druhé části odpoledne pak již následovaly jen samé hvězdičky českého folkového rybníčku. Ať již to byli simongarfunkelovští

Stránici

v doprovodu neúnavného uvaďeče odpolední scény Mirka Ošance, autorsky i interpretačně výsostní

Šantré

či romantičtí a taktéž interpretačně výborní

Marien

, nebylo jim skoro co vytknout. Občasné drobounké nedostatky byly přehlušeny nepřerušným příjemným pocitem s krásné muziky.

Šantré

a

Marien

také zahájili hlavní večerní koncert a jak se později ukázalo, měli jsme tím v podstatě to nejlepší za sebou. Nejhorší přišlo v podobě „kanadských“

Cairdeas

. Rodinná skupina hrající něco na způsob irské lidové muziky zřejmě více spoléhá na uhranutí rytmem či tanečky svých malých dcer, avšak nic z toho nemohlo přehlušit zcela rozjeté a podprůměrně zvládnuté hudební nástroje. Nástrojově velmi dobře zvládnuté bylo naopak vystoupení

Luboše Beni a Matěje Ptaszka

. I když mne oslovuje blues, tak repertoár z kolébky blues mne v tomto podání příliš nezaujal. Jarmareční a často dlouhé průvodní slovní proklady mezi písněmi pak ještě o to více shazovaly jinak slušnou hudební interpretaci. Stejně tak nešlo po interpretační stránce skoro nic vytknout

Ivanu Hlasovi

a jeho duu. Jenže občasné hity byly prokládány mnoha nevýraznými skladbami a chvílemi nastartované publikum zase rychle ochlazovalo a mnoho di-váků pak i nevydrželo a odcházelo předčasně domů. Ivan Hlas trio vůbec nebylo dobrou tečkou za jinak velice domácky příjemným

Květina mezi festivaly

Napsal uživatel Vodkafé

Pondělí, 10 Srpen 2009 20:02

a hvězdami i stoupajícími hvězdičkami zaplněným festivalem.